

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.038 van 22 januari 1998
in de zaak A. 74.771/VII-15.612.**

In zake : Geert LUST,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te BRUGGE (SINT-ANDRIES),
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

tussenkomen partij :

Raphaël VANDEPUTTE,
wonende te AARSELE,
Ankelaarstraat 6.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Geert LUST op
24 juni 1997 heeft ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 2 mei
1997 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewel-
stelling houdende verwerping van zijn beroep tegen het
besluit van 25 augustus 1994 van de bestendige deputatie
van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij hem de
milieuvergunning wordt geweigerd voor de uitbreiding van
zijn varkensfokkerij te Tielt (Aarsele),
Ankelaarstraat 3, met 1.400 mestvarkens;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. LUST die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor verzoeker, van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van R. VANDEPUTTE, tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat Raphaël VANDEPUTTE met een verzoekschrift van 23 september 1997 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1.1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.2. Verzoeker baat op bovenvermeld perceel een gemengd landbouwbedrijf uit, bestaande uit 10,25 ha landbouwareaal en een zeugenstal van 220 moederdieren.

1.3. Met een ministerieel besluit van 9 februari 1995 wordt, na afwijzing van zijn beroep tegen een weigeringsbesluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, aan verzoeker de vergunning geweigerd voor een uitbreiding van zijn bedrijf met 1.400 mestvarkens.

1.4. Dit ministerieel besluit wordt, op verzoek van huidige verzoeker, door de Raad van State met het arrest nr. 63.327, van 28 november 1996, vernietigd op grond van een gebrekkige formele motivering van dat besluit.

1.5. Nadat de beroepsprocedure tegen voormeld deputatiebesluit werd overgedaan, wordt het thans bestreden besluit genomen. Het weigert opnieuw de gevraagde vergunning, ditmaal op grond van volgende motivering :

"Overwegende dat in tegenstelling tot hetgeen met betrekking tot de bepalingen van het artikel 34, § 4 van het Mestdecreet, volgens dewelke geen vergunning mag verleend worden indien door de vergunningverlening het aantal vergunde dieren een bepaald maximum zou overschrijden, wordt gesteld in het voormelde gunstige meerderheidsadvies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, de berekening volgens de formule van genoemd artikel 34, § 4 een resultaat geeft van $200 : 150 = 1,33$ zoals blijkt uit het voormelde advies van de Vlaamse Landmaatschappij; dat bij deze berekening dan nog wordt uitgegaan van een aantal van 200 zeugen terwijl onderhavige aanvraag onder punt D een aantal van 220 zeugen vermeldt;

Overwegende dat de gevraagde vergunning derhalve niet verenigbaar is met artikel 34, § 4 van het Mestdecreet;

Overwegende dat de aanvraag de uitbreiding betreft van een vergunde inrichting met 1.400 mestvarkens; dat mits uitgegaan wordt van een afbouw van 20 zeugen dit leidt tot een totale dierenpopulatie van 200 zeugen en 1400 mestvarkens; dat deze verandering een stijging van de vergunde mestproductie van deze inrichting tot gevolg heeft, namelijk van 3.298 kg P_2O_5 tot 9.998 kg P_2O_5 ; dat in het voormelde gunstige meerderheidsadvies wordt gesteld dat een stijging van de mestproductie nog toegelaten is voor milieuvergunningsaanvragen die vóór 1 januari 1996

ontvankelijk en volledig werden verklaard; dat uit het voormelde advies van de ter zake bevoegde Vlaamse Landmaatschappij echter blijkt dat de gevraagde verandering evenmin verenigbaar is met artikel 33, 1 van het Mestdecreet".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker in zijn tweede middel aanvoert :

"De bestreden beslissing schendt artikel 160 G.W. en artikel 14 R.v.St.-wet, evenals het redelijkheidsbeginsel, en is genomen met miskenning van het gezag van gewijsde van het annulatiearrest nr. 63.327 van 28 november 1996";

dat hij in essentie betoogt dat, wanneer de Raad van State een handeling vernietigt en de uitvoering van het arrest het nemen van een nieuwe beslissing noodzakelijk maakt, en wanneer dit arrest bovendien betrekking had op een beslissing die binnen een welbepaalde termijn moest worden genomen en dus aan een bepaald moment gebonden was, deze beslissing enkel kon worden tot stand gebracht met toepassing van de wetgeving zoals deze gold ten tijde van de vernietigde beslissing en dat dit des te meer waar is indien de overheid, gelet op de antecedenten van de zaak (de eerdere procedures bij de Raad van State) hiertoe redelijkerwijze verplicht was;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de bestreden beslissing de milieuvergunning weigert op grond van andere motieven

dan degene die in het annulatiearrest nr. 63.327 gegrond werden bevonden; dat zij voorts betoogt :

"Bovendien dient de vergunningverlenende overheid die (in beroep) over een milieuvergunning uitspraak moet doen, te beslissen overeenkomstig de wettelijke regeling die van toepassing was op het ogenblik dat zij beslist en niet overeenkomstig het regelgevend kader dat gelding had op het ogenblik van de milieuvergunningsaanvraag (zie onder meer R.v.St., MEERTENS en MOERMANS, nr. 21.633, 31.1.1981 - R.v.St., OYEN nr. 45.326, 16.12.1994 - R.v.St. nr. 59.245, 25.4.1996 - R.v.St., NV VLEUVY, nr. 60.572, 27.6.1996 - NEURAY J.F, Principes de droit de l'environnement, Story Scientia 1995, 114). In casu betreft de minister dan ook terecht de gewijzigde 'mestwetgeving' in zijn beslissing";

3.1.3. Overwegende dat het standpunt en de argumenten van de verwerende partij in deze stand van het geding dienen te worden bijgetreden; dat het middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat het eerste middel de schending aanvoert van "de artikelen 2, 7°, 33 en 34 van het Mestdecreet van 23 januari 1991 zoals gewijzigd bij decreet van 20 december 1995, artikel 31 Decr. Vl. Gew. 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, en de artikelen 4 en 11 B. Vl. Reg. 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming tegen de verontreiniging door meststoffen"; dat het middel als volgt kan worden samengevat :

De uitbreidingsvergunning werd geweigerd om reden dat deze onverenigbaar zou zijn met artikel 33 van het meststoffendecreet, doch de tegenpartij miskent aldus het toepassingsgebied van artikel 33 van dat decreet en de overgangsregeling van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging ervan.

Vermits de maxima bedoeld in artikel 33, §1, van het meststoffendecreet werden overschreden, geldt niet artikel 34 maar wel de uitzonderingsregeling neergelegd in artikel 33 en zijn uitvoeringsbesluiten. Deze regeling is in casu echter niet van toepassing, en wel om verschillende redenen. Vooreerst blijkt uit de tekst van artikel 33, §1, alinea 2 van het meststoffendecreet dat artikel 33 geen beletsel vormt voor het inwilligen van milieuvergunningsaanvragen die werden ingediend vóór de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad van het besluit dat de maxima vaststelt bedoeld in artikel 33, §1, van het meststoffendecreet. In casu dateert de litigieuze aanvraag van vóór deze datum. Ten tweede kan de vergunning nog worden verleend ingevolge de overgangsregeling die is neergelegd in artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het meststoffendecreet. Op grond van die bepaling diende verzoekers aanvraag nog te worden getoetst aan de regeling van het meststoffendecreet zoals die gold vóór het wijzigend decreet van 20 december 1995. Bovendien, zelfs al zou men ten onrechte aannemen dat de 'wettelijke voorwaarden' naar dewelke artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 verwijst zouden slaan op de regels van het meststoffendecreet zoals het thans geldt, dan nog moet men rekening houden met de fictie die artikel 31 invoert -met name dat de te vergunnen produktie geacht wordt vergund te zijn- zodat de aanvraag niet een uitbreidingsvergunning betreft, doch wel de hernieuwing van de vergunning voor een reeds bestaande inrichting, hetgeen luidens artikel 33, §1, alinea 2 van het meststoffendecreet nog steeds kan worden vergund. Ten derde behoeft artikel 33 van het meststoffendecreet een verdere uitvoering, hetgeen gebeurde bij besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen. Luidens artikel 11 van dit besluit is

het niet van toepassing op de vergunningsaanvragen waarvan de datum van ontvankelijk- en volledigverklaring ligt vóór de inwerkingtreding van het besluit (zijnde 1 januari 1996), hetgeen in casu het geval is;

3.2.2. Overwegende dat de repliek van de verwerende partij zich als volgt laat samenvatten :

Ingeval de in artikel 33, §1, van het meststoffendecreet bedoelde drempels niet zijn bereikt of overschreden, geldt de regeling die bepaald werd in artikel 34, §3 tot §5 van het meststoffendecreet juncto artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet (het vergunningenbesluit). Zo één van de drempels bereikt is of overschreden wordt, geldt de strengere regeling bepaald in artikel 33, §1, van het meststoffendecreet juncto artikel 4 van het vergunningenbesluit, dat eigenlijk een uitzonderingsregime bevat. Artikel 33, §1, van het meststoffendecreet legt aan de vergunningverlenende overheden verbod op om, eens de maximale grenzen van de produktie van P205 en N zijn overschreden, nog een milieuvergunning te verlenen voor inrichtingen ressorterend onder de rubrieken 9.3 tot en met 9.8, hetgeen geenszins impliceert dat vergunningsaanvragen ingediend vóór het voormelde tijdstip, wel dienen verleend te worden. De overheid kan immers dergelijke aanvragen weigeren. In casu achtte de minister, om in de in het bestreden besluit uiteengezette redenen, de vergunningsaanvraag niet verenigbaar met artikel 34, §4, van het Mestdecreet en ligt deze vaststelling aan de grondslag van zijn weigeringsbeslissing. Artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 kan door verzoeker niet worden ingeroepen nu deze bepaling slechts van toepassing is op de exploitatievergunningsaanvragen (ressortierend onder het ARAB) en dus niet op milieuvergunningsaanvragen;

3.2.3. Overwegende dat in de huidige stand van het geding de Raad van State moet volstaan met de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt hem er op het eerste gezicht van te overtuigen dat de motivering waarop het bestreden besluit is gesteund, de in het middel aangehaalde rechtsregelen schendt; dat het middel om ernstig te zijn, op het eerste gezicht, bij een eerste lezing, ontvankelijk en gegrond moet lijken, zodat de onwettigheid als het ware in het oog springt; dat het middel aldus beschouwd niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Raphaël VANDEPUTTE in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tweeëntwintig januari 1900
achtennegentig, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

R. STEVENS.